

Ellen Marie Wiseman

Viata care i s-a dat

Traducere din engleză de
Ana Dragomirescu

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactoare:
Roxana Iordache

Coperta: Faber Studio
Foto copertă: Guliver/ Getty Images/ © Yann Leidinger / EyeEm

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Răzvan Nasea

Corectură:
Cristina Niță
Oana Apostolescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WISEMAN ELLEN MARIE

Viața care i s-a dat / Ellen Marie Wiseman ; trad. din engleză de
Ana Dragomirescu. - București : Editura Trei, 2019

ISBN 978-606-40-0559-5

I. Dragomirescu, Ana (trad.)
821.111

Titlul original: The Life She Was Given
Autor: Ellen Marie Wiseman

Copyright © 2017 by Ellen Marie Wiseman

Copyright © Editura Trei, 2019
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-0559-5

Capitolul 1

Lilly

Iulie 1931

*Ferma de cai de la conacul Blackwood
Dobbin's Corner, New York*

Lilly Blackwood, în vârstă de nouă ani, stătea parcă pentru a mia oară în dreptul lucarnei din podul conacului Blackwood, dorindu-și ca geamul să se deschidă, astfel încât să poată simți mirosul de afară. A doua zi, urma să fie aniversarea ei și nu-și putea imagina un cadou mai frumos. Sigur, la întoarcerea din Pennsylvania, tati avea să-i aducă o rochie nouă și o altă carte, dar mai devreme plouase, iar ea voia să știe dacă aerul din exterior era altfel decât cel dinăuntru. Se întreba dacă picăturile de ploaie făceau ca totul să pară moale și răcoros, ca atunci când se spăla cu buretele. Sau afară o fi fost cald și lipicios, ca în cameră? O rugase de sute de ori pe mama să schimbe fereastra, s-o facă să se deschidă, și să scoată gratiile răsu-cite din exterior, astfel încât să-i fie mai ușor să se uite pe geam, dar, ca de obicei, mama nici nu voise să audă. Dacă

ar fi știut că, atunci când ea era la biserică, tati o lăsa pe Lilly să se joace într-o altă parte a podului, el ar fi avut mari necazuri. Mult mai mari decât avusese pentru că o învățase să citească și îi dăruise o pisică atunci când împlinise trei ani. Fetița oftă, își luă telescopul de pe pervaz și îl duse la ochi. Măcar era vară și nu trebuia să curețe gheața de pe geam.

Tati numea acea parte a zilei asfințit, iar lumea de afară părea vopsită în doar două culori: verde și albastru. Șirul de pini aflat în spatele grajdului, dincolo de câmpurile pe care se jucau caii, semăna cu pâsla pe care Lilly o folosea, ca să-și învelească păpușile. Umbrele pătrundeau peste tot, întunecându-se de la un minut la altul.

Fetița își trecu în grabă privirea peste marginea pădurii, căutând căprioara pe care o zărise cu o zi în urmă. Văzu salcia cea strâmbă. Văzu bolovanul de lângă tufa care iarna se făcea roșie. Văzu bușteanul sfărâmat de lângă gardul din piatră. Văzu... Se opri și își întoarse telescopul înapoi spre gard. Dincolo de pădure, în apropierea șinelor de tren ce străbăteau pajiștea îndepărtată, ceva părea schimbat. Lilly își luă telescopul de la ochi, clipi, apoi se uită din nou prin el și scoase un sunet de uimire. Aerul îi scârțâi în piept, așa cum se întâmpla ori de câte ori era entuziasmată sau supărată.

Un șirag de luminițe albastre, roșii, galbene și verzi (ca acelea pe care tati i le așeza deasupra patului, de Crăciun) atârna pe acoperișul unei căsoaie făcute parcă, din pânză. Mai multe luminițe înconjurau alte case, care aduceau cu niște fantome mici și grase. Lilly nu reușea să distingă cuvintele, dar existau și niște panouri, cu literele luminate de becuri colorate. În vârful unor stâlpi înalți fluturau steaguri, iar pe șinele de tren plutea un lanț de

lumini galbene, pătrate. Semănau cu ferestrele unui tren oprit. Un tren foarte lung.

Lilly își lăsa jos telescopul, așteptă până când plămâinii încetară să-i mai șuiere, apoi se duse la raftul cu cărți și își luă din el volumul cu poze preferat. Îl răsfoi până când găsi ceea ce căuta: un desen colorat, înfățișând un cort vârgat, înconjurat de căruțe, cai, elefanți și clovni. Se repezi înapoi la geam pentru a compara forma cortului din carte cu cea a căsoaiei strălucitoare din spatele copacilor.

Nu se înșelase.

Era un circ.

Și îl putea vedea!

În mod normal, Lilly nu vedea de la fereastra ei decât cai, câmpuri și pe tati lucrând împreună cu ajutorul lui la gardurile albe, ori la grajdul galben. Uneori, o zărea pe mama mergând prin iarbă înspre grajd, cu părul ei lung și blond atârându-i pe spate ca un văl. Alteori, veneau camionete care opreau pe aleea din dreptul grajdului, iar atunci ajutorul tatei urca sau cobora cailor din remorci ori descărca saci și baloturi de fân. Odată, intraseră pe alee doi oameni îmbrăcați în haine lăbărțate (tati îi numise *haimanale*) și ajutorul ieșise din grajd cu o pușcă. Dacă fetița avea noroc, surprindea câte o căprioară ieșind din pădure, niște ratonii zbughind-o pe lângă gard, către hambarul cu nutreț, sau un tren gonind pe șine. Iar dacă își lipea urechea de fereastră, auzea răzbătând prin geam pufăitul locomotivei ori șuieratul fluierului.

Dar acum, de la fereastra ei, vedea un circ. Unul cât se poate de adevărat! Pentru prima oară în viața ei, Lilly vedea ceva nou, și nu într-o carte cu poze. Era bucuroasă, dar și puțin supărată pe ea însăși. Dacă n-ar fi citit toată

după-amiaza, ar fi putut să vadă trenul oprind, pentru a descărca. Ar fi putut să se uite cum se înalță corturile și ar fi zărit elefanți, zebre și clovni. Acum era prea întuneric, ca să mai vadă altceva, în afară de lumini.

Puse cartea jos și începu să numere scândurile din jurul ferestrei. Uneori, număratul o făcea să se simtă mai bine. *Una, două, trei, patru, cinci.* Degeaba. Nu reușea să nu se mai gândească la tot ce ratase. Își lipi urechea de geam. Poate că avea să audă strigătele maestrului de manej sau muzica de la circ. Nu auzi decât aerul scârțâind în propriul piept și inima care-i bătea cu putere.

Pe pervaz, Abby, pisica ei, se trezi și clipi. Lilly își puse brațul împrejurul trupului ei brăzdat de dungi portocalii și o trase mai aproape, îngropându-și nasul în blănița moale. Abby era cea mai bună prietenă a ei și cea mai isteată pisică din lume. Putea să se salte pe picioarele din spate, ca să ofere pupici, și să-și ridice laba din față, ca să dea noroc. Ba chiar sărea pe patul lui Lilly și cobora, fix când i se cerea.

— Pun pariu că mama o să meargă la circ, zise Lilly. Ea nu trebuie să-și facă griji că o să sperie lumea.

Pisica se puse pe tors.

Cum ar fi să văd un elefant în carne și oase? se întrebă Lilly. Cum ar fi să-i ating pielea zbârcită și să mă uit în ochii lui mari, căprui? Cum ar fi să urc pe spinarea unui cal alb cu roz dintr-un carusel? Sau să umblu printre oameni, mâncând alune și vată de zahăr? Cum ar fi să văd un leu adevărat făcându-și numărul?

De când se știa, erau nopți în care, după ce stingea lumina, stătea cuibărită în pat, în vreme ce prin minte îi alergau tot felul de idei despre cum o să iasă din cameră și o să coboare la parter. Citise îndeajuns de multe cărți,

încât să știe că o casă are mai mult de un etaj și se imagina furișându-se prin pod, găsimd o scară, croindu-și drum în josul conacului Blackwood și ieșind pe ușa din față. Se vedea stând cu picioarele goale pe pământ, inspirând adânc și, pentru prima oară în viață, simțind alte mirosuri decât cele de lemn vechi, pânze de păianjen și praf cald.

În timpul vizitelor săptămânale pe care i le făcea tati, unul dintre jocurile ei favorite era să ghicească aromele de pe hainele lui. Câteodată el mirosea a cai și a fân, câteodată a fum și a cremă de ghete, câteodată a pâine coaptă sau a... cum îi zicea el chestiei ăleia care, cică, ar fi trebuit să fie un amestec de lămâi și cedru? Apă de colonie? Orice ar fi fost, mirosea bine.

Tati îi povestise despre lumea de afară, iar Lilly citise despre ea în cărți, însă habar n-avea cum e să simți iarba între degetele de la picioare sau scoarța de copac în mână. Știa cum miros florile, fiindcă tati îi aducea câte un buchet în fiecare primăvară, dar voia să se plimbe pe un câmp de narcise și păpădii, să simtă țărâna și roua sub tălpile goale. Voia să audă cântecul păsărilor și adierea vântului. Voia să simtă briza și mângâierea soarelui. Citise tot ce-i picase în mână despre plante și animale, așa că ar fi putut să le numească pe toate, dacă i s-ar fi dat ocazia. Dar, în afară de Abby și de șoarecii pe care-i zărea alergând iarna pe lângă plintă, nu văzuse niciodată un animal adevărat de aproape.

Celălalt joc preferat al ei era să aleagă un loc din cartea cu hărți și să citească tot ce putea despre el, apoi, înainte de a adormi, să plănuiască o călătorie până acolo, hotărând ce ar face și ce ar vedea când ar ajunge la destinație. Cel mai mult îi plăcea Africa, unde se vedea

alergând laolaltă cu leii, elefanții și girafele. Uneori își închipuia cum ar fi să spargă geamul lucarnei, să se cațere pe acoperiș, să coboare pe laterala casei și să se furișeze în grajd, ca să admire caii. Căci, din tot ce văzuse și citise, aceștia erau, fără niciun dubiu, animalele ei favorite. În afară de pisici, bineînțeles. Nu doar că erau puternici și frumoși, dar trăgeau căruțe, sănii și pluguri. Se lăsau călăriți de oameni și știau să-și găsească drumul spre casă, dacă se rătăceau. Tăticul îi spusese că fereastra podului e prea îndepărtată ca să poată deosebi caii de la conacul Blackwood, așa că Lilly îi botezase cu nume inventate de ea: *Gypsy*, *Eagle*, *Cinnamon*, *Magic*, *Chester*, *Samantha*, *Molly* și *Candy*. Ce mult i-ar fi plăcut să se apropie de ei, să le atingă coamele și să străbată câmpiile pe spinările lor! Măcar de n-ar fi fost prostiile alea de gratii răsucite din fața geamului, despre care mama spunea că sunt puse pentru binele ei. Pe urmă, își amintea de avertismentele mamei și, la fel de iute cum apăreau, visurile ei se transformau în coșmaruri.

— Gratiile sunt acolo ca să te apere, zicea mama. Dacă ar intra cineva, s-ar speria de tine și ar încerca să-ți facă rău.

Când Lilly întreba de ce s-ar teme cineva de ea, mama îi răspundea: „pentru că ești un monstru, o spurcăciune“. Lilly nu știa ce era aceea o spurcăciune, dar părea ceva rău. Umerii i se pleoșteau și ofta în liniștea din camera ei. Ea nu avea să meargă la circ. Nici acum, nici altădată. Și nici nu avea să iasă vreodată din pod. Nu avea să cunoască lumea decât prin cărțile ei. Tati îi zisese că lumea de afară nu e așa minunată cum crede ea și că ar trebui să se bucure, fiindcă doarme într-un pat cald și are ce mânca. Mulți oameni n-au casă ori slujbă, așa că

trebuie să stea la coadă pentru pâine și supă. Îi spusese o poveste despre bănci, bani și un fel de prăbușire, dar ea nu pricepuse o iotă. Și, oricum, n-o făcuse să se simtă mai bine.

Fetița o strânse pe Abby în brațe și se așeză pe patul ei de fier, ascuns într-un ungher tapetat, sub un tavan boltit. Veioza arunca umbre lungi pe podeaua din lemn, ceea ce însemna că în curând avea să se întunece, deci era vremea să stingă lumina. Nu voia să uite iar și s-o facă pe mama să-i dea o nouă lecție. Femeia o avertizase de sute de ori că, dacă cineva ar vedea lumina aprinsă și ar găsi-o acolo, sus, ar lua-o, iar Lilly nu și-ar mai vedea niciodată părinții ori pisica. Dar săptămâna trecută, într-o seară, copila începuse o carte nouă și uitase.

Micuța o puse pe Abby pe pat și își studie cicatricile de pe degete. Tati avusese dreptate, loțiunea o făcuse să se simtă mai bine. Dar, of, cum o mai arsesse flacăra de la felinarul mamei!

— Bătaia e ruptă din rai, zicea mama.

Lilly ar fi vrut s-o întrebe dacă în Biblie scria ceva despre faptul că focul ar fi rupt din rai, dar nu îndrăznea. Ea ar fi trebuit să știe tot ce scria în Biblie.

— Mă întreb ce ar face mama dacă ar afla că am citit cărțile de la tati în locul Bibliei ăleia vechi și plicticoase? o întrebă ea pe Abby.

Pisica își frecă fața de brațul lui Lilly, apoi se făcu ghem și adormi la loc. Fetița luă Biblia de pe noptieră (nu îndrăznea s-o lase altundeva), mută semnul de carte câteva pagini mai încolo, apoi o puse la loc. Mama urma să verifice cât a citit în săptămâna aceea, iar dacă semnul de carte ar fi rămas neclintit, Lilly ar fi avut mari necazuri. După spusele mamei, pentru o viață fericită,

nu-i trebuiau decât Sfânta Scriptură și crucifixul agățat pe perete, deasupra patului.

Toate celelalte lucruri din cameră erau de la tati: masa de răchită, pregătită pentru servirea ceaiului, cu un șervețel de dantelă, o tavă de argint și ceșcuțele din porțelan. Balansoarul asortat și ursulețul care stătea pe taburețul albastru, capitonat, de lângă șifonierul ei. Căsuța de jucărie, plină cu piese de mobilier în miniatură și cu păpuși ce-și țineau spatele drept. Animalele domestice în miniatură înșirate pe un raft, deasupra bibliotecii, toate întoarse cu fața în aceeași direcție, ca și cum ar fi fost gata să se pună pe cântat. Într-un landou de copil din răchită, se aflau trei păpuși de porțelan, îmbrăcate în rochii din dantelă, iar una putea să închidă și să deschidă ochii. Și, desigur, biblioteca plină cu cărți. Pentru o vreme, i se păruse că tati i-ar dăruia orice. Până când citise *Albă ca Zăpada* și ceruse o oglindă.

Câteodată, în toiul nopții, când era sigură că toți dormeau, iar la fereastră nu se vedea decât bezna, Lilly aprindea lumina și își studia imaginea oglindită în geam. Nu vedea decât o fantomatică mască înțețoșată, care se uita la ea, în timp ce gratiile metalice de afară i se încolăceau pe piele ca niște șerpi. Își privea cu atenție reflexia albă, atingându-și fruntea, nasul și obrajii, încercând să descopere vreo excrescență ori vreo parte lipsă, însă nu găsea nicio umflătură sau scobitură. Când îl întrebase pe tati ce e în neregulă cu ea, acesta îi spusese că el o consideră frumoasă și asta e tot ce contează. Dar ochii lui arătaseră într-un fel ciudat când zisese asta, iar Lilly îl bănuise că minte. Dacă l-ar fi prins mama, ar fi avut mari necazuri, deoarece mama spunea că minciuna e un păcat.

Bine că Lilly nu avea să-l pârască niciodată pe tati. El fusese cel care o învățase să scrie, să citească, să adune și să scadă. El îi împodobise pereții camerei cu tapetul plin de trandafiri și el îi aducea rochii ori încălțări noi, atunci când cele vechi îi rămâneau mici. El îi aducea mâncare pentru Abby și o lăsa pe Lilly în cealaltă parte a podului, să se plimbe și să se întindă. Odată, îi adusesese chiar și un patefon uzat și încercase s-o învețe charleston și tango, dar fetița obosise prea tare, așa că fuseseră nevoiți să se oprească. Muzica îi plăcuse enorm lui Lilly, care-l implorase să lase patefonul la ea în cameră. Dar tăticul îl dusesese înapoi jos, fiindcă mama s-ar fi înfuriat dacă l-ar fi găsit acolo.

Mama îi aducea alimente și lucruri strict necesare, nu cadouri. Intra în fiecare dimineață (atunci când nu uita) cu o tavă pe care se aflau pâine prăjită, lapte, ouă, sandvișuri, mere și fursecuri, ce urmau să fie mâncate până la sfârșitul zilei. Îi mai aducea lui Lilly săpun și prosoape curate, amintindu-i să se roage înainte de fiecare masă. Seară de seară, stătea lângă ușă, cu o legătură de chei în mână, și aștepta ca fetița să îngenuncheze lângă pat, pentru a-L ruga pe Dumnezeu să-i ierte păcatele și pentru a-L mulțumi că i-a dăruit o mamă care o îngrijește așa de bine. Altfel, femeia nu venea niciodată la ea în cameră doar ca să stea de vorbă sau ca să se distreze. Nu-i spunea niciodată „te iubesc“, așa cum făcea tati. Lilly nu avea să uite niciodată ziua în care împlinise șapte ani. Atunci, părinții ei se certaseră în fața ușii.

— O răsfeti cu toate cadourile alea, spunea mama. E un păcat să-i dai atât de multe.

— Dar nu fac niciun rău nimănui, a zis tata.

— Totuși, trebuie să încetăm cu cheltuielile.

— Cărțile nu sunt atât de scumpe.

— Poate că nu, dar dacă începe să pună întrebări? Dacă vrea să coboare la parter sau să iasă afară? O s-o refuzi?

La început, tati n-a răspuns, iar lui Lilly i-a crescut inima. Poate că el avea s-o ducă până la urmă afară. Apoi, bărbatul și-a dres vocea și a spus:

— Și ce altceva ar putea să facă acolo, înăuntru? Putem măcar să încercăm să-i oferim o aniversare normală. Nu-i vina ei că...

Mama a scos un sunet de uimire.

— Nu-i vina ei? Atunci a cui? A mea?

— Nu asta voiam să zic, a replicat tati. Nu e vina nimă-nui. Uneori, asemenea lucruri se întâmplă pur și simplu.

— Ei bine, dacă m-ai fi ascultat de la bun început, n-am fi...

Mama a scos un zgomot ciudat, ca și cum vorbele i s-ar fi oprit în gât.

— Rămâne fiica noastră, Cora. Cu excepția aceluia singur lucru, e perfect normală.

— Nu e nimic normal la chestia aia din spatele ușii, a spus mama și vocea i s-a frânt.

— Nu-i adevărat! a intervenit tati. Am vorbit cu doctorul Hillman și el a spus că...

— Oh, Dumnezeu mare... zi-mi că n-ai făcut așa ceva! Cum ai putut să mă trădezi în halul ăsta?

Mama deja plângea.

— Gata, gata, scumpo. N-am spus nimă-nui. Doar l-am întrebat pe doctorul Hillman dacă a mai văzut vreodată...

Hohotele mamei i-au acoperit cuvintele, iar pașii ei au străbătut în grabă podul.

— Scumpo, stai! a strigat tati.

A doua zi, Lilly încetă să se mai roage înaintea fiecărei mese, dar fără a-i zice mamei. Și, de atunci, fusese neascultătoare față de poruncile mamei în sute de feluri mărunte. Mama îi spusese că e un păcat să-și privească propriul trup și o pusese să închidă ochii în timpul băilor săptămânale, asta până când Lilly crescuse îndeajuns, încât să se spele singură. Acum, când făcea baie, fetița își privea mâinile și picioarele de culoarea laptelui, examinându-și bustul subțire și alb, cu sfârcurile rozalii. După aceea o apuca rușinea, dar intenția ei nu era să fie rea. Voia doar să afle ce făcea din ea un monstru. Nu știa sigur decât că arăta altfel decât părinții ei. Mama avea părul blond, cârlionțat, și pielea trandafirie. Tati era brunet, cu mustața neagră și fața arsă de soare. Lilly, însă, avea pielea albă ca zăpada, iar părul ei lung și drept era fin precum pânza de păianjen. Ai fi zis că Dumnezeu uitase să-i dea o culoare. Oare asta o făcea să fie un monstru? Sau altceva?

Sperând că a doua zi avea să poată vedea mai bine circul, Lilly se schimbă în cămașa de noapte, se băgă în pat și stinse lumina. Apoi își dădu seama că mama nu urcase pentru a se asigura că-și spune rugăciunile. Fetița se cuibări lângă Abby și o strânse la piept.

— Probabil e la circ, spuse ea, închizând ochii.

În noaptea următoare, după ce Lilly văzuse pentru prima oară circul de la fereastra camerei sale, zăngănitul unei chei în broască o făcu să se trezească speriată. Se ridică în fund și întinse mâna spre veioza de pe noptieră, dar se opri cu degetele pe întreprător. Era în toiul nopții, iar dacă mama ar fi văzut lumina, asta ar fi însemnat mari necazuri. Poate mama descoperise că, în loc să-și facă ordine prin cameră și să citească din Biblie, Lilly își

petrecuse întreaga zi urmărind ciroul cu ajutorul telescopului. Îl văzuse mic la celălalt capăt al instrumentului și nu reușise să distingă fiecare detaliu, însă orice i-ar fi făcut mama, merita sacrificiul, pentru că zărise cum erau duși elefanții și girafele în cortul cel mare. Merita, pentru că văzuse mulțimile de oameni de pe lângă corturi, apoi alaiul de căruțe, clovni și artiști costumați. Fusese cea mai palpitantă zi din viața ei și nimic nu avea s-o strice. Fetița luă mâna de lângă veioză și începu să numere pe degete, atingându-le, unul câte unul, cu degetele mari. *Unu, doi, trei, patru.* Ușa se deschise și mama se strecură înăuntru, ținând în mână o lampă cu ulei. Lilly o urmări cu stomacul tremurând. Mama nu venea niciodată în camera ei așa de târziu. De la picioarele patului, Abby își săltă capul blănos, și ea la fel de surprinsă.

Mama (tati zicea că, de fapt, o chema Coralline) era o femeie înaltă, frumoasă, care-și ținea mereu părul lung și blond împins spre spate, cu ajutorul unor agrafe prinse de-o parte și de alta a capului. Singura ei bijuterie era verigheta de la mâna stângă, iar în numele decenței și pentru gloria lui Dumnezeu, purta doar fuste simple și pantofi comozi. Tati spunea că, atunci când mergeau la dineuri sau la petreceri importante, mama își îmbrăca blănurile și cele mai bune rochii, dar numai pentru că la asta se așteptau toți cei din lumea de afară. Lilly nu pricepea de ce mama trebuia să-și schimbe înfățișarea, însă tati zicea că era în regulă. Odată, el îi arătase o poză în care mama apărea gătită și fetița crezuse că era altcineva.

Lui tati îi plăcea să povestească despre ziua în care o văzuse pentru prima dată pe mama între grajd și țarcul rotund, stând așezată pe un butoi și uitându-se la caii care se jucau pe câmp. Tatăl mamei, un pastor penticostal

pensionat, care întotdeauna visase să devină crescător de cai, venise la ferma conacului Blackwood pentru a cumpăra un armăsar. Lui tati i se păruse că mama era cea mai frumoasă fată din câte văzuse vreodată. Însă, au trecut șase luni înainte ca ea să accepte să-i vorbească și alte șase până să fie de acord să ia cina cu el. Din nu se știe ce motiv, părinții mamei nu aveau încredere în tati. Dar, până la urmă, mama și tati au ajuns să se plimbe de mână prin livezile de mere. Apoi s-au căsătorit. Când ajungea la partea asta a poveștii, tati se întrista de fiecare dată și zicea că mama a dus-o greu în copilărie.

Acum, mama intră în camera lui Lilly purtând o rochie înflorată și pantofi roz, cu tocuri. Buzele îi erau colorate cu roșu, iar pe cap avea o pălărie galbenă. Fetița nu-și putea lua ochii de la ea. Niciodată n-o mai văzuse îmbrăcată astfel, cel puțin nu pe viu. Mama avea obraji îmbujorați și gâfâia, ca și cum ar fi urcat în fugă scările.

Lui Lilly i se întoarse stomacul pe dos. A doua zi, ar fi trebuit să se întoarcă tati din Pennsylvania. Îi promisese că va veni la prima oră cu cadouri pentru ziua ei. Dar, cu multă vreme în urmă, tot tati îi spusese că nu trebuie să-și facă griji dacă rămâne singură când el și mama sunt plecați, fiindcă ajutorul lui e mereu jos, în caz că sună cineva pentru un cal. Dacă tati și mama ar păți „ceva“, ajutorul ar trebui să citească o scrisoare din biroul lui tati. Ar găsi-o pe Lilly în pod și ar ști ce să facă. Lilly nu știa sigur ce însemna „ceva“, dar bănuia că era vorba despre un lucru rău. Dacă cumva mama venise pentru a-i spune că tati a pățit „ceva“ și că n-o să se mai întoarcă?

Fetița începu să-și atingă cu limba fiecare dinte în parte și să numere, așteptând ca mama să vorbească. *Unu, doi, trei, patru...*

Atunci mama zâmbi.

Mama nu zâmbea niciodată.

— Am o surpriză pentru tine, îi spuse femeia.

Lilly clipi uimită. Nu știa ce să zică. Tati aducea surprize, nu mama.

— Unde-i tati? izbuti ea să rostească.

— Îmbracă-te! îi ceru mama. Și grăbește-te, n-avem mult timp.

Lilly împinse învelitorile la o parte și se dădu jos din pat. Abby se ridică și își întinse labele din față, frământând pătura cu ghearele.

— Vine cineva să mă vadă? întrebă fetița.

Cu excepția părinților ei, nimeni nu intrase vreodată la ea în cameră. Într-o iarnă, Lilly se îmbolnăvisese, iar tati voise să cheme un doctor, însă mama refuzase, fiindcă medicul ar fi luat-o pe copilă și ar fi dus-o „undeva“. În schimb, tati își petrecuse trei zile ștergând-o pe frunte și punându-i pe piept făină de muștar și pansamente calde. Fetița nu avea să uite niciodată aerul lui trist când ea se trezise și îl întrebuse:

— Tati? Ce e „undeva“?

— E un spital pentru oameni bolnavi, îi răspunsese el. Dar nu-ți face griji, tu ai să rămâi aici, cu noi.

Acum, mama se uita cum Lilly își lua rochia de pe spătarul balansoarului. Micuței îi tremurau picioarele. Dacă venise cineva s-o ducă „undeva“?

Mama râse pe înfundate.

— Nu, Lilly, nu vine nimeni să te vadă.

Fetița îi aruncă o privire, iar stomacul începu să-i tremure și el. Mama nu râdea niciodată. Poate că băuse din lichidul ăla straniu pe care tati îl aducea uneori la

ea în cameră, într-o sticlă de argint. Lilly nu știa ce soi de băutură era, dar din cauza ei ochii lui tati deveneau sticloși, iar răsuflarea îi mirosea ciudat. Uneori îl făcea să râdă mai mult ca de obicei. Cum o numise el? Whisky? Nu, era imposibil! Mama n-ar fi băut niciodată whisky. Era un păcat să bei alcool.

— De ce trebuie să mă îmbrac, mama?

— Pentru că azi e ziua ta, ai uitat?

Lilly se încruntă. Mamei nu-i păsa de aniversări.

— Nu, reuși ea să răspundă.

— Și sunt sigură că ai văzut ciroul de afară.

Fetița dădu din cap în semn de încuviințare.

— Ei bine, acolo mergem.

Lilly se holbă la mama, cu gura căscată. Picioarele începură să-i tremure mai tare, mâinile la fel.

— Dar... dacă... dacă mă vede cineva?

Mama zâmbi iar.

— Nu-ți face griji, artiștii de circ sunt obișnuiți să vadă oameni ca tine. Și n-o să mai fie nimeni acolo în afară de noi. Pentru că, împotriva părerii mele mai înțelepte, tatăl tău a insistat să-l plătească pe proprietarul ciroului, ca să organizeze un spectacol special pentru tine.

Lilly simți cum pielea de pe brațe i se face ca de găină. Intuia că ceva era în neregulă, dar nu știa ce. Își aruncă ochii către Abby, ca și cum pisica ar fi avut răspunsul. Aceasta îi întoarse o privire curioasă.

— Tati zicea că o să se întoarcă abia mâine, spuse fetița.

Mama continuă să zâmbească, dar ochii i se schimbă. Jumătatea de sus a feței arăta ca atunci când Lilly avea mari necazuri. Iar jumătatea de jos parcă ar fi fost a unei persoane pe care copila n-o mai văzuse niciodată.